

AWAL MARIO (2003, חרטום, סודן)

ציירתי את הפרלמנט. אני רוצה להיות הדוברת של הפרלמנט בדרום סודן. אני לא מסכימה עם הרבה דברים שקורים שם. אפשר להיות בפרלמנט רק מגיל 40, אבל מה עם אנשים צעירים וזכויות של נוער? נשים גם לא חלק מהפרלמנט. אני לא יודעת איך אגרום לזה לקרות. אני רוצה שזה יהיה העבודה שלי כי יש לי בטחון, אני יכולה לדבר, אני חושבת שאני יכולה לשפר את המצב. דרום סודן לא מפותחת, היא מוכת מלחמה, יש הפרדות בין השבטים ואני רוצה לשנות את זה לטובה.

אני כרגע בסיניור 2 (הכיתה השניה של בית הספר התיכון) ואחרי הלימודים שלי אני אשמח לחזור לדרום סודן כי אני רוצה לשפר את המצב, אני רוצה ללמד ילדים. אני חושבת שצורת הלימוד והחינוך היא לא טובה שם, מזוייפת. אם יהיה לי כסף גם אקדם זכויות של אנשים. הזכויות למשל של נשים, שכרגע אסור להן לעבוד בפרלמנט. שלנוער אסור לקחת חלק בפרלמנט. לא נותנים לנשים לעשות דברים גדולים.

גרתי בישראל מ-2006 עד 2012. אני זוכרת את היום הראשון שלי בישראל - היינו במחנה צבאי ונשארנו שם לכמה ימים. אנשים היו נחמדים אלינו ולא פחדתי והייתי עם המשפחה שלי.

גרתי בערד, אהבתי את זה כי זה מאוד שליו ושקט. אני מתגעגעת לחברות שלי, תמר, ליאור. אנחנו לא בקשר יותר אבל הייתי שמחה להיות בקשר איתן. הייתי בחוג ריקוד, ורקדנו ריקודי רחוב. כשנאלצתי לעזוב את ישראל ההורים שלי הפחידו אותי, הם אמרו לי שלא יהיו יותר כלים, שלא יהיה אוכל טעים, שלא נתקלח כמו שאנחנו מתקלחים היום. הם הסבירו שדרום סודן זו לא מדינה במצב טוב, היא ענייה, אין בטחון. שאלתי אותם אז למה הם הולכים אבל הם אף פעם לא ענו. זו הייתה הפתעה בשבילי שנאלצתי ללכת, לא היה לי זמן להיפרד מחברים שלי. רק אמרו לי לארוז את הדברים שלנו. לא רציתי לבוא, נאלצתי לשים באוטובוס מה שיכולתי והשארתי כמה דברים לחברים שנשארו מאחור.

כשהגעתי לדרום סודן זה היה קשה. היה מאוד חם, יותר מדי שמש, אין דירות, רק בתים מקש, המים היו מלוכלכים. חליתי בטיפוס ובמלריה בשלשולים והרגשתי שאני עומדת למות, ואז הביאו אותי לאוגנדה לטיפול. הטיפול בדרום סודן לא היה טוב והם אמרו דברים שנשמעו לנו מוזר והחמירו את הטיפול. לאוגנדה לפני שמלחמת האזרחים התחילה ביחד עם אמא שלי - אבא נשאר בדרום סודן. ואז החלתי ללמוד עם ביקם. אמא שלי נפטרה מאוחר יותר בדרום סודן. בישראל, היינו הולכות לאכול גלידת שוקולד ביחד. סבתא שלי עוד פה אני לפעמים הולכת אליה בחופשות.

בעוד עשר שנים, אני מקווה שכבר אהיה דוברת הפרלמנט. אם לא אצליח, אולי בכלל אהיה במקום אחר.